

Colin Wilson: niet de schrijver, maar de fotograaf

De cameratechnicus die mensenfotograaf werd

Na het zien van zijn foto's op de expositie 'In beweging' in Galerie Lichtzone in Groningen bleek Colin Wilson, zoals hij werd gepresenteerd, inderdaad een Engelsman te zijn, maar naar later bleek geen familie van de man met dezelfde naam die 'The Outsider' had geschreven. Geen familie, ook geen familiale, genetisch doorgegeven interesses, en een analytische kijk op het leven als van een outsider?

"Van jongs af voelde ik mij niet zozeer aangetrokken tot de literatuur", zei Colin, "maar werd ik meer gestimuleerd door de visuele kant van het leven. Op de middelbare school kocht ik mijn eerste cameraatje, een Kodak II0. De eerste foto's die ik daarmee maakte, waren van de mensen om me heen. Na een paar jaar kocht ik een Olympus Trip, een kleine, eenvoudige camera met een goede lens en met resultaten waardoor ik de smaak te pakken kreeg. Mijn eerste spiegelreflex kocht ik rond mijn twintigste, waarmee ik mijn eerste zwart-witfoto's maakte. Ik had naar mijn zin te weinig tijd om te fotograferen, maar als ik er de gelegenheid voor had, dan was

Colin Wilson. Foto Jan Wamelink.

ik daar gedreven mee bezig. Toen werd ik verliefd op een Nederlands meisje, volgde haar terug naar de stad waar zij woonde en heb ik als buitenlander in Nederland verschillende baantjes gehad, tot ik uiteindelijk de baan vond die ik zocht, op de technische afdeling van Odin in Nijmegen, de toenmalige importeur van Leica, en later in Ede, waar ik Leica's repareerde en gesprekken had met fotografen, waardoor mijn interesse groeide en ik daar een prachtige tijd had. Ga maar na hoe fantastisch dat was; ik was omgeven door de beste camera's ter wereld, had geregeld contact met de beste fotografen en zag voortdurend fotografie op topniveau."

Van Leica-technicus tot digitale fotograaf

Wilson gaat zelf verder in de fotografie en probeert de schoonheid en de mystiek van de bewegingen van de dans te vangen in een enkel kleurig beeld. Hij heeft veel succes met zijn expositie 'In beweging', die hij op zijn website heeft gezet: www.photocol.nl

"Een paar jaar geleden ben ik een dag minder gaan werken en ben ik meer gaan exposeren." Colin spreekt perfect Nederlands en beslist geen vertaald Engels, maar door het accent vraag je je soms wel even af of het toch misschien Engels is.

"Mijn tentoonstellingen hebben soms tot opdrachten geleid, maar ik ben daar nooit naar op zoek gegaan. Ik zou ook niet willen dat opdrachten de overhand zouden krijgen en ik daardoor geen tijd meer zou hebben om zogezegd 'mijn eigen ding' te doen. Die vrijheid wil ik niet opgeven. Foto's van mensen in beweging maak ik met een digitale camera, maar niet anders dan ik gedaan zou hebben met een klassieke camera, zeg maar een Leica. Het woord analoog weiger ik te gebruiken. Het voordeel is nu wel dat ik meteen kan zien hoe het geworden is

Arnhemse Meisjes serie. Juuke, studente grafische vormgeving.

Arnhemse Meisjes serie. Kiki Classen, actrice.

Arnhemse Meisjes serie. Petra Engelfriet, presentatrice.

Arnhemse Meisjes serie. Margreet Blanken, actrice.

Arnhemse Meisjes serie. Olga Lozeman, kunstenaar en theatermaakster.

*Arnhemse Meisjes serie.
Marielle Woltring,
zangeres Lavalu.*

en zie ik of de danseres aanwezig is of afwezig. Of dat ze te doorzichtig is, ik wil het meteen kunnen zien.”

Na aanvankelijk verzet toch digitaal

“Na een Nikon D70 heb ik nu een camera waar ik voor het eerst heel tevreden mee ben, een Fuji S5. In het begin heb ik me er erg tegen verzet, vooral omdat de aandacht die besteed werd aan het maken van een foto opeens veranderde in haastig achter elkaar schieten en deleten wat niet beviel. Maar ik heb me aangepast. En ik vind het nu werkelijk ongelofelijk, hoe ik met een standaard objectief uit de hand kan fotograferen bij het licht van een straatlantaarn. Ik ben steeds meer stille portretten gaan maken in zwart-wit, zoals van ‘Arnhemse Meisjes’. Een mooie opdracht: tot de verbeelding sprekende meisjes uit Arnhem - de stad waar ik was gaan wonen - op een chaise longue, brutaal, timide, lief, mooi, aantrekkelijk, stoer en niet stoer, schrander, assertief, lachend, verleidelijk. Dit zijn portretten die de klassieke Leica-afficionado wel meer zullen aanspreken dan de bewegingsfoto's. Het zijn portretten met een zekere

eeuwigheidswaarde, die doen terugdenken aan de bekende foto's in de boeken van Leica. Colin laat een stapeltje grote prints zien met de Arnhemse Meisjes in zwart-wit, en dan pakt hij een Fujifilm-camera uit z'ijn rugzak. “3200 iso!”, zegt hij met een strakke bovenlip, “wat zelfs van dichtbij bijna niet te zien is.”

Oude liefde wordt gekoesterd

“Ondanks mijn enthousiasme voor de Fuji S5 heb ik nog steeds een groot zwak voor mijn Leica en het zwart-witrolletje. Het gaat dan niet meer over kwaliteitsverschil, maar over het klassieke gevoel dat ik niet kan loslaten, dat mij nog steeds blijft inspireren, net zoals ik een paar jaar geleden een Courtenay studio flitser kocht, uit nota bene uit Dorking - England, de plaats waar ik geboren ben, en de Leitz Ilc vergroter uit Wetzlar. Als ik het gevoel krijg dat alles te snel gaat, dan ga ik af en toe op stap met mijn Mamiya 6x9 camera en de Gossen lichtmeter, 8 foto's op een rolletje en alles met de hand instellen. Dat is mijn manier om te onthaasten.”

www.photocol.nl